

Liên Khúc Sầu Xuân Viên Xứ

*Xuân Mậu Thân Quang Trung phá giặc,
Vạn quân Thanh khiếp sợ chạy tan tành,
Dũng khí ấy đã hòa vào Sông Núi,
Để Dân tộc được sống an bình.*

Ôi từ độ ta xa rời Tổ quốc,
Đất chuyển mình cùng non nước vằn xoay,
Hồn ta dâng bao thổn thức vui đây,
Khi Xuân đến với chuỗi ngày viễn xứ.
Đáy lòng ta còn chất đầy quá khứ,
Của những ngày khi Sông Núi reo ca,
Bao Mùa Xuân Hy vọng nơi Quê nhà,
Ta giã biệt theo bước chân vôi vữa.

Trước mặt ta giờ Mùa Xuân băng giá,
Thân mỗi mòn bóp nghẹt cả con tim,
Kiếp mộng du ta khắc khoải kiếm tìm,
Mong thấy lại bao Mùa Xuân dĩ vãng,
Tâm hồn ta mang khung trời âm đạm,
Khúc ca nào đang réo gọi Xuân về,
Cõi lòng ta chợt lúc tỉnh lúc mê,
Những tháng năm dài mỗi mòn chờ đợi.

Giờ Xuân đến nghe âm vang réo gọi,
Mau trở về xây dựng lại Quê Hương,
Tổ Quốc nay đâu có là thiên đường,
Khi qui đở đang gieo rắc tang tóc,
Chỉ còn nghe tràn đây bao tiếng khóc.
Đất nước nay ngạo ngang lũ sài lang,
Bọn Tàu cộng chiếm đất biển ào sang,
Còn đâu non sông một thời rực rỡ !

Tổ tiên xưa đã khổ công gìn giữ,
Vùng lên khí thế quật khởi hiên ngang,
Quyết tiêu diệt quân cướp bóc gian tham,
Không muốn cúi đầu trở thành thái thú,
Chối bỏ vinh hoa khước từ ô nhục,
Gương anh hùng nữ kiệt rạng sử thi,
Đề cháu con muôn đời phải khắc ghi,
Những di chúc không thể nào chối bỏ,

Trang Sử Việt bao hào hùng còn đó,
Toàn dân vùng dậy chống giặc xâm lăng,
Giữ yên bờ cõi Giang sơn Lạc Hồng,
Để đem lại những Mùa Xuân tuyệt mỹ.
Nhưng nay việt cộng tà quyền ma quỷ,
Bán biển đất qua mật ước Thành Đô,
Hòng xóa bỏ Đất Việt trên bản đồ,
Ôi còn Mùa Xuân nào cho ta nhỉ ?

**Xuân Quê Hương giờ đây*

*Xuân này kém hẳn những Xuân qua,
Bầu trời tang tóc khắp nước nhà,
Đón Tết, vui Xuân không còn nữa,
Dân đen đói khổ mắt lệ nhà !

*Lẳng lẳng mà nghe chúng bảo nhau,
'Mất mùa là do tại thiên tai,
Được mùa bởi thiên tài đảng ta'
Đói nghèo đâu tại bọn ta,
Bởi dân lười biếng hóa ra đói nghèo !

Lẳng lẳng mà nghe chúng bảo nhau,
Bán dân bán nước cho anh Tàu,
Thành Đô đã tới còn gì nữa,
Thái tử hiên ngang dân cúi đầu.

Lẳng lẳng mà nghe chúng bảo nhau,
Tích lũy túi tham chóng làm giàu,
Đảng có tan thành ta đâu sợ,
Vác đầy túi bạc chạy cho mau.

Lẳng lẳng mà nghe chúng bảo nhau,
Đất nước nghèo khổ có chi đâu,
Bão lụt cuốn trôi do trời đấy,
Mặc kệ dân đen kiếp ngựa trâu.

Lẳng lẳng mà nghe chúng bảo nhau,
Tưởng niệm theo Tàu một bọn ngu,
Biển đảo đã bán sao đòi lại ?
Phen này ta thẳng bắt bỏ tù.

Lẳng lẳng mà nghe chúng bảo nhau,
Học thuyết dối trá phải đứng đầu,
Nếu nói một lần dân bất tín,
Nói hoài sẽ thắm chẳng bao lâu.

*Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Quan to quan bé chạy đi đâu,
Cá chết ngập tràn ngoài bờ biển,
Đất khô nứt nẻ chẳng hoa màu.

Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Người dân kiếm sống bạc cả đầu,

Tượng đài lão Hồ hàng ngàn tỉ,
Học sinh vượt sông chẳng có cầu.

Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Công ty ngoại quốc chia đấu thầu,
Chiếm lĩnh hoàn toàn nguồn kinh tế,
Hủy diệt môi sinh chẳng bao lâu.

Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Thứ nhì xuất gạo bán đi đâu,
Bây giờ lũ lụt dân chết đói,
Dân đòi cộng đảng tiếp gạo mau .

Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Tà quyền Việt cộng tội ngập đầu,
Dân đen da bọc xương đói khổ,
Lại bắt hiến máu sống khổ đau.

Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Cô-vit truyền bệnh quá thương đau,
Quan to quan bé ngơ như diếc,
Mặc kệ thẳng dân có sao đâu !

Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Tiền vật cứu trợ biến đi đâu ?
Tà quyền tranh nhau nhét đầy túi,
Con cháu chạy trốn khắp năm châu.

Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Phải giữ đất nước để mai sau,
Con cái lớn lên còn hãnh diện,
Ngẩng mặt hiên ngang với hoàn

Lẳng lẳng mà nghe dân bảo nhau,
Toàn dân nước Việt phải diệt Tàu,
Cũng lũ Việt cộng đang thống trị,
Để còn đứng thẳng với năm châu.

*Xuân này nhớ mãi những xuân xưa,
Nước tiếc khôn nguôi mấy cho vừa,
Tiệc vui pháo nổ, mai đào nở,
Quây quần con cháu đón giao thừa.

cầu.

ĐINH VĂN TIẾN HÙNG

*Ghi chú :

(1) Nhái thơ ông Hồ chúc nhân dân miền Bắc Tết Mậu Thân 1968.

(2) Giao cảm cùng bài thơ 'Chúc Tết' của nhà thơ trào phúng Trần Tế Xương

+Xuân Vọng Cố-Hương

-Lữ-khách quán nhưng tại

Khứ niên xuân phục lai

Quy kỳ hà nhật thị?

Lão tận cố-hương mai. (*)

Khuyết danh

*-Quê người khách hãy còn đây,
Mùa xuân năm ngoái hôm nay lại về,
Còn ta biết đến bao giờ ?
Cố hương e đã mai già còn chi !
Người dịch: **Tôn An** (*)*

*Thơ vô đề trích trong báo Xuân Úc châu năm 1991.
Vì không có bản gốc Hán văn, nên khó diễn ý cho đúng với nguyên-tác.
Riêng câu cuối có chữ “mai”, theo âm Việt: mai vừa là cây mai như bản dịch trên, vừa là chôn cất. Các câu khác không có vấn đề, người dịch đặt tựa bài, diễn dịch theo cả 2 nghĩa như sau:*

-Xuân Nhớ Quê Xưa

*Quê người quán khách còn đây,
Năm qua xuân lại tháng ngày trôi mau,
Ngày về biết sẽ bao lâu,
Làng xưa mai thăm còn đâu, già rồi! * * **

*Quê người quán khách còn đây,
Năm qua xuân lại tháng ngày trôi mau,
Ngày về biết sẽ bao lâu,
Cho già gửi chôn chôn nhau xương tàn?
Đỗ Quang-Vinh diễn-dịch*